

1. kapitola

Den, kdy jsem umřela, opravdu nebyl moc zábavný. A nebylo to jen mou smrtí. Abych byla přesná: moje smrt se na žebříčku nejmizernějších chvil toho dne zvládla umístit jen tak tak na šesté příčce. Na pátém místě skončil okamžik, kdy se na mě Lily rozespale podívala a zeptala se: „Proč dneska nezůstaneš doma, mami? Mám narozeniny!“

Jako první mě napadla tahle odpověď: „Kdybych před pěti lety věděla, že budeš mít narozeniny ve stejný den jako udílení nejdůležitějších televizních cen, zařídila bych si, abys přišla na svět dřív. Císařským řezem!“

Nakonec jsem však jen tiše řekla: „Moc mě to mrzí, zlatíčko.“ Lily si smutně ožužlávala rukáv medvídkového pyžamka, a protože jsem tu nesnesitelnou situaci už nemohla vydržet, přidala jsem rychle kouzelnou větu, která vyčaruje úsměv na každém smutném dětském obličejí: „Chceš dárek?“

Sama jsem ho ještě neviděla, musel ho koupit Alex, protože kvůli spoustě práce v redakci jsem už několik měsíců nebyla nakupovat. A taky mi to nechybělo. Nic mě nerozčilovalo víc, než ztrácet drahocenný čas ve

frontě v supermarketu. Ty hezké věci – od oblečení přes boty až po kosmetiku – jsem jako Kim Langová, moderátorka nejdůležitější politické talkshow v zemi, nemusela nikdy chodit nakupovat, naštěstí jsem je dostávala darem od nobl firem. Časopis Gala mě ostatně počítal k „nejlépe oblékaným ženám kolem třicítky“, zatímco jiné velké bulvární noviny mě označovaly méně lichotivě za „robustnější brunetu s příliš tlustými stehny“. S těmi novinami jsem se soudila, zakázala jsem totiž zveřejňovat fotky své rodiny.

„Tady je nějaká malá, roztomilá dáma, co by chtěla dárek,“ zahlasila jsem na celý dům. A ze zahrady se ozvalo: „Tak ať ta překrásná dáma vyjde ven!“ Vzala jsem rozrušenou dceru za ruku a napomenula ji: „Ale vem si bačkůrky.“

„Bačkůrky nechci,“ odmlouvala Lily.

„Nastydneš!“ varovala jsem ji, na to mi ale jen řekla: „Včera jsem taky nenastydla, a to jsem bačkory taky neměla.“

A než jsem našla argument na tuhle nesmyslnou, ale konzistentní dětskou logiku, vyběhla Lily bosá do zahrady, která se třpytila ranní rosou.

Poraženě jsem šla za ní a zhluboka dýchala. Venku bylo cítit blížící se jaro a já se po tisíci, se směsí údivu a hrdošti, zaradovala z toho, že své dceři mohu dopřát tenhle úžasný dům s obrovskou zahradou, kdežto já sama vyrostla na sídlišti v paneláku. Tam byla naše zahrada velká jako tři květníky s pelargóniemi, maceškami a vajgly.

Alex očekával Lily s vlastnoručně vyrobenou klecí na morčata. Vypadal ve svých třiatřiceti letech pořád za-

traceně dobře – jako mladší verze Brada Pitta, naštěstí ale bez toho jeho psího pohledu. Asi bych z toho, jak vypadá, byla celá pryč, kdyby to mezi námi bylo v pohodě. Bohužel byl náš vztah v tu chvíli asi tak stabilní, jako Sovětský svaz v roce 1989. A měl podobně dlouhou budoucnost.

Alex se nemohl vyrovnat s tím, že má za manželku úspěšnou ženu, a já zase s tím, že musím žít se zamindrákovaným mužem v domácnosti, kterého čím dál tím víc ubíjí, když každý den na hřišti musí poslouchat od ostatních matek: „To je táák úžasný, když se chlap stará o děti, místo aby se honil za kariérou.“

Kvůli tomu také naše rozhovory dost často začínaly slovy „tvoje práce je pro tebe důležitější než my“ a ještě častěji končily větou „Opovaž se hodit tím talířem, Kim!“

Dřív následoval alespoň sex na usmířenou. Teď už jsme spolu tři měsíce nespali. Což byla škoda, protože to bylo vždycky dobrý, až úžasný, podle momentální formy. A to znamená hodně, neboť se všemi muži, které jsem měla před Alexem, nebyl sex zrovna důvodem pro bůhvíjak bouřlivý potlesk.

„Tady je tvůj dárek, krasavice,“ řekl Alex s úsměvem a ukázal na morče, které v kleci něco žmoulalo. Lily nadšeně zakřičela: „Morče!“ A já v duchu s hrůzou dodala: „Zatraceně březí morče!“

Zatímco Lily nadšeně pozorovala svého nového mazlíčka, vzal mě Alex za rameno a odtáhl mě stranou.

„To zvíře se za chvíli bude množit,“ řekla jsem mu.

„Ne, Kim, je jen trochu tlusté,“ odbyl mě.

„Kdes ho vzal?“

„Z jedné dobročinné farmy,“ zněla přídrzlá odpověď.

„Proč jsi ho nekoupil ve zverimexu?“

„Protože tam běhají zvířata v kole stejně jako ti tvoji kamarádi z televize.“

Bác! Tím mě chtěl ranit a taky se mu to povedlo. Nadechla jsem se, podívala se na hodinky a řekla vypjatě: „Ani třicet vteřin.“

„Co „ani třicet vteřin“?“ zeptal se Alex podrážděně.

„Nemluvil jsi se mnou ani třicet vteřin, než jsi mi vyčet, že jedu na udílení cen.“

„Já ti nic nevyčítám, Kim. Jenom zpochybňuju tvoje priority,“ prohlásil.

Celé mě to hrozně rozčilovalo, protože jsem si ve skutečnosti přála, aby jel na udílení cen se mnou. Měl to přeci jen být ten nejdůležitější okamžik v mém pracovním životě. A při tom měl, zatraceně, můj muž stát po mém boku! Já jsem ale jeho priority mohla zpochybňovat jen těžko, protože to on zorganizoval Lily narozeninovou oslavu.

A tak jsem našťavaně řekla: „A to blbý morče je stejně březí!“

Alex suše odpověděl: „Tak proč mu neuděláš těhotenskej test,“ a šel ke klícce. Bez sebe vzteky jsem se za ním dívala, vytáhl morče z klece a dal ho přešťastně Lily do ruky. Krmili ho spolu pampeliškami. A já stála vedle. Tak nějak stranou, což bylo čím dál tím víc moje obvyklé místo v naší malé rodině. Nebylo to hezké místo.

A tady v ústraní jsem si vzpomněla na svůj těhotenský test. Když mi tenkrát vynechala menstruace, zvládla jsem s téměř nadlidským úsilím tuhle skutečnost šest

dní ignorovat. Sedmý den jsem hned ráno sprintovala do lékárny se „sakra, sakra, sakra“ na rtech, koupila těhotenský test, sprintovala zpátky domů, tam mi test spadl do záchodu, běžela jsem zase do lékárny, koupila nový test, utíkala zpátky, počůrala tu tyčinku a musela jednu minutu čekat.

Byla to ta nejdelší minuta mého života.

Jedna minuta u zubaře je dlouhá, jedna minuta *Sejdeme se na Vlachovce* ještě delší. Ale ta minuta, kterou potřebuje těhotenský test k tomu, aby se rozhodl, jestli na něm teda budou dvě čárky nebo ne, to je ta nejtěžší zkouška trpělivosti na světě.

Ale ještě těžší pro mě bylo se nakonec na ty dvě čárky dívat.

Napadlo mě jít na potrat, ale nemohla jsem snést ani to pomýšlení. Pamatovala jsem si, jak to moje nejlepší kamarádka Nina musela udělat v devatenácti, po naší dovolené v Itálii, a jak hrozně při tom trpěla. Bylo mi naprosto jasné, že přes všechnu tvrdost, na kterou jsem si jako moderátorka talkshow musela zvyknout, bych se s takovými výčitkami svědomí vyrovnávala daleko hůř než Nina.

Následovalo tedy devět měsíců plných nejistoty: zatímco já panikařila, Alex se o mě extrémně hezky staral a na dítě se neuvěřitelně těšil. A to mě rozčilovalo, cítila jsem se totiž ještě víc jako krkavčí matka.

Celý proces těhotenství byl pro mě vůbec strašně abstraktní. Viděla jsem dítě na ultrazvuku a cítila, jak kope. Ale že ve mně roste malý človíček, to jsem chápala jen během několika málo krátkých, šťastných chviliek.

Většinu času jsem strávila zápasy s nevolností, změnami hormonální hladiny a na kurzech pro těhotné, kde jsme se měly naučit „cítit svou dělohu“.

Šest týdnů před porodem jsem přestala pracovat a doma, na našem gauči, jsem si udělala představu o tom, jak se musí cítit na pláži uvíznutá velryba. Každý den se hrozně táhnul a bylo by se mi možná ulevilo, že to konečně začalo, když mi praskla plodová voda, kdybych ovšem zrovna nestála ve frontě u pokladny v supermarketu. Okamžitě jsem si lehla na studenou podlahu – jak mi v takovém případě přikázal doktor. Kolem stojící zákazníci to komentovali větami typu: „Není to Kim Langová, ta moderátorka?“, „To mi je fuk, hlavně aby otevřeli jinou kasu!“ a „To jsem ráda, že ten bordel nemusím vytírat.“

Sanitka přijela až po čtyřiceti třech minutách, během nichž jsem rozdala pár autogramů a vysvětlila pokladní, že má falešnou představu o mužských hlasatelích zpráv („Ne, nejsou všichni teplí.“).

Když jsme přijeli do porodnice, začal pětadvacetihodinový porod. Porodní asistentka mě mezi strašnými bolestmi pořád pobízela: „Buď pozitivní. Vítej každou bolest!“ A já si myslela jenom: „Když to přežiju, tak tě zabiju, ty krávo blbá.“

Myslela jsem si, že umřu. Bez Alexe a jeho uklidňující přítomnosti bych to asi nezvládla. Neustále mi pevným hlasem opakoval: „Jsem u tebe. Pořád!“ A já mu při tom mačkala ruku tak pevně, že s ní ještě několik týdnů nemohl pořádně hýbat. (Sestry mi potom prozradily, že vždycky bodují, jak hezky se muži chovají v té nejtěžší hodině ke svým ženám. Alex dostal senzačních 9,7 bodů. Běžný průměr byl přitom 2,73).

Když mi po těch útrapách doktoři položili na břicho malou, od porodu ještě celou pomačkanou Lily, byly všechny bolesti ty tam. Neviděla jsem na ni, protože mě ještě ošetřovali, ale cítila jsem její měkkou zvrásněnou kůži. A to byl ten nejšťastnější okamžik v mém životě.

Teď, o pět let později, stojí Lily přede mnou na zahradě a já jsem s ní ani neoslavím narozeniny, protože musím jet do Kolína na udílení televizních cen.

Polkla jsem a šla s těžkým srdcem ke své malé, která právě vymýšlela jméno pro morče („Buď se bude jmenovat Pipi, Pipka nebo Barbara“). Dala jsem jí pusu a slíbila: „Zítřka s tebou strávím celý den.“

Alex to rýpavě okomentoval: „Když vyhraješ tu tvou cenu, budeš zítřka celý den dělat rozhovory.“

„Tak s Lily holt strávím pondělí,“ odpověděla jsem našťavaně.

„To máš redakční schůzi,“ opáčil Alex.

„No, tak se na ni prostě vykašlu.“

„Velmi pravděpodobné,“ prohlásil se sarkastickým úsměvem, který ve mně vyvolal přání nacpat mu do úst dynamit. Celé to korunoval prohlášením: „Ty na to dítě nemáš nikdy čas.“

Lily to slyšela a její oči smutně říkaly: „Tatínek má pravdu.“ To mě zasáhlo tak, že jsem se rozklepala.

Nejistě jsem Lily pohladila po vlasech a řekla: „Přísahám ti svatosvatě, že si spolu brzy uděláme moc hezký den.“

Slabě se pousmála. Alex chtěl něco poznamenat, ale podívala jsem se na něj tak zostra, že si to rozmyslel, což bylo chytré. Pravděpodobně mi z očí vyčetl tu před-

stavu o dynamitu. Ještě jednou jsem Lily pevně objala, přešla přes terasu* do domu, znova jsem se zhluboka nadechla a objednala si taxi na letiště.

V tu chvíli jsem ještě netušila, jak těžké bude splnit slib, který jsem Lily dala.

* Ze vzpomínek G. Casanovy: Ve svém stotřináctém životě jako mravenec jsem s jednotkou pochodoval na zemský povrch. Měli jsem na příkaz královny prozkoumat terén kolem naší říše. Pochodovali jsme žhnoucím horkem po sálajícím, sluncem rozpáleném kameni, když tu se ve vteřině apokalyptickým způsobem zatmělo. Mé oči vzhledly k nebi a já spatřil podrážku ženského sandálku, který se k nám nezadržitelně blížil. Bylo to, jako by se nám nebe řítilo na hlavu. A já si u toho pomyslel: „Musím opět zemřít proto, že člověk nedbá přiměřeně svých kroků.“